
Ларыса Раманава

...і кожны позірк — як апошні,
і кожны пацалунак — першы...

Кланяюся Вершніку

* * *

А ўрэшце прысьніцца лесьвіца,
з якой спускаешся ўніз...
Тут, побач, аблокі пеняцца,
тут, побач, агні paradis.

А ўнізе — дарогі, рэкі,
з пачаткамі і бяз іх.
З прадоньяў вада струменіцца
бы першы й апошні ўздых.

* * *

Я заўсёды баялася гаварыць,
каб не зманіць цішыні,

І словы мае клаліся рыбай на дно,
ці засмольваліся ў Ноеў каўчэг.

Ім была дадзена роля птушак-весьнікаў.
Часам, каб вымавіць толькі адну вестку,
мне не хапала многіх словаў.
І толькі два няўцямныя словы
былі і ёсць Старым і Новым Запаветам:

«Я кахаю»...

* * *

Калі ў крыж апранецца душа
і далоні сагрэюць апошняе —
пранясе павучок над зямлёй цішыню
па-над золатам зжатае пожны.

Сонца вочы загоіць,
абсушыць пясок,
распачне з дажджом карагоды...
Не пясчынка ўпадзе ў раёк —
жанчына дзіця народзіць.

* * *

Зямля раствараецца ў паветры,
пераўтвараецца ў крылы
Страцім-Лебедзя.

Ён плыве па вадзе —
карабель-суша з крыламі,
ён ня ведае сябе, сваёй моцы.

Карабель-сушу-зямлю
трымаюць іншыя рукі —
моцныя-моцныя.

Але птушка
ўсё роўна гіне.
Так паміраюць людзі...

* * *

Як птушка, што ня мае крылаў,
як рыба без плаўнікоў,
як вада, што з зямлі застылай
прарываецца зноў і зноў,

я цяку, і плыву, і падаю,
у падзенні намацваю дно —
да апошняга сабраць адно цэлае
мне ня дадзена ўсё адно.

Таёмнасьць людскую спазнаць
немагчыма.

У кожнай травінцы пад сьнегам Айчына,
у кожным каменьчыку, што пад нагамі
на зямлі, дзе н я м а в о р а г а ў.

І толькі глядзець ў вечаровае неба,
і толькі прасіць аб скарыначцы хлеба.
Большага няможна прасіць у Бога.
Горад наперадзе,
перад ім — дарога.

* * *

нябёсы — побач
заўсёды — побач
кранаюся іх рукой
плаваю паміж плынямі
бываю месячным адбіткам
уначы на рацэ

па ёй даплываюць мае думкі-пачуцьці
рэхам таго
што адбывалася тысячы гадоў таму

а я нашу ў сабе
часьцінкі памерклых
і народжаных зноўку зорак
і іх апошні подых
падобны на подых сінявокага бэзу
або на ўзьлёт дзьмухаўцовых стрэлаў

А не касі, братка, лугавой травы,
во-хі лё й лю-лі, лугавой тра... у-у-у!
А ты ня еж, братка, чорнай смародынькі,
во-хі вой лю-лі, чорнай сма... у-у-у!
Лугава вада — ета кроў мая,
во-хі вой лю-лі, ета кроў мая... у-у-у!
Лугава трава — ета мая каса,
во-хі вой лю-лі, ета мая каса... у-у-у!
Рыба белая — ета маё цела,
во-хі вой лю-лі, ета маё цела... у-у-у!
Чорна смародынька — то мае вочы,
во-хі вой лю-лі, вочы чорныя... у-у-у!»*

Дождж размывае словы,
дождж размывае словы,
дождж размывае словы.

А я гляджу ў яго сэрца —
сэрца салёнай вады вядзерца,
выплаканыя сьлёзкі,
выхаджаныя дарожкі.

Кланяюся Вершніку
ў яго залатыя ножкі:
«Анёлы табе ў дарогу!»

* Песьню сьпяваюць на Узьнясенне
ў вёсцы Пералёўка на Веткаўшчыне.
